

Dosar nr. #####/245/2025
ROMÂNIA
TRIBUNALUL ####, Județul ####
SECȚIA I CIVILĂ

Ședința publică din 05 ##### 2026

ÎNCHEIERE

Completul compus din:

Președinte - #####-#####

Judecător - #####

Grefier - #####

Ministerul ##### reprezentat prin
#####: #####

Pe rol fiind judecarea cauzei Minori și familie privind pe apelant PARCHETUL DE PE LĂNGĂ JUDECĂTORIA #### și pe intimat #####, intimat #####, având ca obiect ordin de protecție .

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă av. ##### pentru intimatul ##### și av. Trofimciuc ##### pentru intimata #####.

Procedura este completă.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care, av. Trofimciuc ##### pentru intimata ##### depune delegație de substituție a av. #####.

Intimata ##### este legitimată cu carte de identitate

Intimatul ##### este legitimat cu carte de identitate ##### ## ## ##.

Instanța reține că s-a repus cauza pe rol pentru a se pune în discuție sesizarea Înaltei ##### de Casație și Justiție în temeiul art. 520 C.proc.civ., în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, respectiv dacă abrogarea art. 43 Legea nr. 217/2003 suprimă definitiv posibilitatea victimei de a renunța la judecata cauzei atunci când cererea pentru emiterea unui ordin de protecție este formulată de către procuror sau posibilitatea de a renunța la judecata cauzei subzistă în temeiul art. 406 C.proc.civ., ca normă cu caracter general și acordă cuvântul asupra acestui aspect.

Av. Trofimciuc ##### pentru intimata ##### solicită admiterea sesizării Înaltei ##### de Casație și Justiție cu privire la această chestiune de drept. Apreciază că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 520 Cod Procedură Civilă respectiv se află într-o cauză care este în curs de judecată în ultima instanță. Chestiunea de drept pusă în discuție nu a mai fost ridicată în fața Înaltei ##### de Casație și Justiție. ##### vorba despre o chestiune de drept cu caracter de noutate și în condițiile în care art. 43 din legea ##### a fost abrogat, ar fi util și pe viitor să fie o dezlegare cu privire la această chestiune deoarece vor mai fi confruntări în practică cu situații în care, chiar dacă procurorul a formulat o cerere de emitere a unei ordin de protecție

Încheiere - Suspendare din 05.02.2026, cod RJ 8429768d2
(<https://rejust.ro/juris/8429768d2>)

în favoare unei persoane ce avea nevoie la acel moment de unul din de protecție, să nu poată renunța partea la această cerere; să nu poată să uzeze de disponibilitate în ceea ce privește cererea pentru emiterea ordinului de protecție. În condițiile în care a fost abrogată dispoziția specială, apreciază că este în vigoare dispoziția generală care se aplică cu titlul de lege generală.

Prin urmare, apreciază că se impune sesizarea Înaltei ##### de Casație și Justiție pentru cele arătate.

Avocat ##### pentru intimatul ##### apreciază că se impune admiterea sesizării și interpelarea Înaltei ##### de Casație și Justiție pentru dezlegarea acestei situații .

Reprezentat Ministerului ##### conștie că sunt îndeplinite condițiile pentru sesizarea Înaltei ##### de Casație și Justiție .

Instanța rămâne pronunțare cu privire la sesizarea Înaltei ##### de Casație și Justiție și cu privire la suspendarea cauzei conform art. 520 Cod procedură civilă .

INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată:

Prin Sentința civilă nr. ##### pronunțată la data de 31.12.2025 de Judecătoria ####, instanța a respins ca neîntemeiată cererea formulată de către Parchetul de pe lângă Judecătoria ####, pentru reclamanta ##### în contradictoriu cu pârâatul #####.

Pentru a dispune astfel prima instanță a reținut următoarele:

Cu privire la cererea de renunțare la cererea de chemare în judecată, instanța reține următoarele.

Prin Legea nr. 232/2025 a fost abrogat art. 43 din cadrul Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, articol ce permitea victimei să-și retragă cererea de chemare în judecată în condițiile art. 406 C.prc.civ. Astfel încât, instanța nu poate lua act de manifestarea de voință a reclamantei.

Instanța nu poate lua act nici de concluziile reprezentantului ministerului public, potrivit căruia în urma abrogării art. 43 ante-menționat, s-ar aplica art. 406 C.prc.civ, în aplicare art. 2 C.prc.civ.

Instanța amintește faptul că textul art. 43 abrogat avea următorul conținut” În cazurile prevăzute la art. 40 alin. (3) și art. 34 alin. (6), victima poate renunța, potrivit prevederilor art. 406 din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la judecarea cererii privind ordinul de protecție.”

De asemenea, instanța reține faptul că Legea nr. 217/2003, normă legislativă cu caracter special, nu cuprinde nicio dispoziție prin care menționează faptul că în lipsa reglementării vreunei situații, s-ar aplica Codul de procedură civilă ca normă generală. Într-adevăr, majoritatea trimiterilor din cadrul legii speciale se fac, în majoritar, către legea de procedură civilă, așa cum se consideră și jurisprudențial, dar sunt regăsite și trimiteri către norme de drept procedural penal.

Or, prin coroborarea celor mai sus enunțate, reiese faptul că legiuitorul a înțeles să nu mai permită din punct de vedere juridic, renunțarea la judecată în cazul ordinelor de protecție din

materia violenței domestice, abrogând articolul ce făcea inclusiv trimiterea la art. 406 C.prc.civ ce permite renunțarea la judecată în litigiile de materie civilă.

Pentru aceste motive, instanța nu se va pronunța e manifestarea de voință a reclamantei.

Pe fondul cauzei, instanța reține următoarele.

Între părți există neînțelegeri cu privire la situația locativă a fiului reclamantei dintr-o altă relație. Pe acest motiv, acest fiul al reclamantei, așa cum a declarat și aceasta în fața instanței, a sunat la numărul de urgență reclamând incidentele aduse în discuție.

####, aceeași reclamantă a precizat că incidentul nu este nou, ci s-ar fi întâmplat în urmă cu 4 luni, aceasta fiind dispusă să se împace, dacă pârâtul îl primește acasă pe acest fiu al ei.

Or din această situație, instanța trage concluzia, că este foarte posibil să nu fi existat episodul de violență reclamat, totul rezumându-se la șicane și discuții legate de situația fiului reclamantei dintr-o altă relație.

În drept, potrivit art. 38 alin.(1) din Legea nr. 217 din 22 mai 2003 pentru prevenirea și combaterea violentei în familie, ,, ##### a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe dintre următoarele măsuri - obligații sau interdicții.

Din coroborarea acestor dispoziții legale rezultă că pentru a fi admisă cererea de emitere a ordinului de protecție, respectiv pentru confirmarea ordinului de protecție provizoriu, trebuie să fie îndeplinite cumulativ următoarele condiții- urgența luării măsurii, caracterul vremelnic al măsurii luate, existența unei forme de violență exercitată de către unul din membrii familiei și necesitatea înlăturării unei stări de pericol.

Legea nr. 217/2003, prevede luarea anumitor măsuri restrictive de drepturi ale unei persoane- dreptul la liberă circulație, dreptul la o locuință, dreptul la liberă comunicare. #### de reținut, faptul că o asemenea ingerință în viața unor persoane nu poate fi permisă decât în baza unor indicii sau probe temeinice. Astfel, judecătorul investit să judece o astfel de cauză, are de pus în balanță, pe de o parte drepturile presupusei victime, iar pe de altă parte drepturile prezumtivului agresor, urmând a aprecia asupra măsurilor care se impun.

În situația de față, instanța apreciază faptul că prin modul de desfășurare al evenimentelor, confirmate de ansamblul probatoriu administrat în dosar, dar mai ales de către cele declarate de reclamantă, nu se justifică emiterea ordinului de protecție.

adevărat, între părți există o stare conflictuală legată de situația fiului reclamantei din altă căsătorie, acesta din urmă fiind și cel ce a sunat la poliție, dar din nehotărârea reclamantei cu privire la data când s-au petrecut evenimentele, dar și din condițiile puse de către acesta pârâtului pentru o eventuală împăcare, instanța și-a format convingerea că acestea nu au existat.

Astfel încât instanța va respinge ca neîntemeiată cererea formulată de către Parchetul de pe lângă Judecătoria ####, pentru reclamanta #####, în contradictoriu cu pârâtul #####.

În temeiul art.2 alin(1) pct.1 lit. o) din Protocolul privind stabilirea onorariilor avocaților pentru furnizarea serviciilor de asistență juridică încheiat între Ministerul de Justiție și UNBR, dispune plata din fondurile Ministerului Justiției dispune plata din fondurile Ministerului Justiției a sumei de 1204 lei, compusă din:

Încheiere - Suspendare din 05.02.2026, cod RJ 8429768d2
(<https://rejust.ro/juris/8429768d2>)

-602 lei reprezentând onorariul apărătorului din oficiu desemnat pentru reclamanti, av. ##### conform delegației nr. #####, emisă de către Baroul ##;

- 602 lei , reprezentând onorariul apărătorului din oficiu desemnat pentru pârât, av. ##### conform delegației nr. #####, emisă de către Baroul ##;

În temeiul art. 18, și 19 OUG nr. 51/2008, cheltuielile procesuale avansate de stat pentru părți rămân în sarcina acestuia.

Împotriva acestei sentințe, la data de 05.01.2026, a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria ##, prin care a solicitat admiterea cererii de apel și respingerea cererii de emitere a unui ordin de protecție.

În motivare, în esență, a solicitat ca instanța să ia act de renunțarea la judecată, formulată de victima din cauză. A invocat faptul că sentința civilă indicată este nelegală, întrucât, deși reclamanta a renunțat în mod expres la judecata cererii în fața instanței, cu acordul pârâtului exprimat în același cadru procesual, prima instanță a procedat la soluționarea cererii pe fond, fără a da eficiență manifestării de voință a părților și fără a aplica dispozițiile de drept comun privind renunțarea la judecată, care erau incidente în cauză.

Apelantul a arătat că, la data de 27.12.2025, ora 17:14, organele de poliție au emis un ordin de protecție provizoriu împotriva numitului ##### și în favoarea sa, în temeiul art. 28 din Legea nr. 217/2003. În conformitate cu art. 34 alin. (1), (3) și (4) din același act normativ, ordinul a fost înaintat Parchetului de pe lângă Judecătoria ##, care l-a confirmat prin rezoluție la data de 28.12.2025, ora 13:05. A menționat că, prin cererea nr. 17288/III-13/2025, din data de 28.12.2025, ora 14:00, Parchetul a solicitat Judecătoriei ## emiterea unui ordin de protecție, invocând faptul că, la data de 27.12.2025, orele 08:50-10:00, victima a fost agresată fizic de concubinul său, care i-a aplicat lovituri cu un melesteu peste membrul superior stâng, iar în același timp a lovit minorii ##### și ##### cu o curea, pe motiv că aceștia nu doreau să-și facă temele.

Apelantul a precizat că dosarul a fost înregistrat pe rolul Judecătoriei ## sub nr. #####/245/2025, iar la termenul din 30.12.2025 s-au prezentat reclamanta și pârâtul, asistați de apărători desemnați din oficiu. În urma interpelării instanței, părțile au arătat că între ele a existat o neînțelegere, însă s-au împăcat, reclamanta declarând că dorește să renunțe la cererea de emitere a ordinului de protecție, iar pârâtul exprimându-și acordul.

A expus faptul că, deși în încheierea de ședință nu a fost consemnat în mod corespunzător, reprezentantul Ministerului ##### a arătat că, deși art. 43 din Legea nr. 217/2003 a fost abrogat prin Legea nr. 232/2025, în cauză devin aplicabile dispozițiile generale ale Codului de procedură civilă referitoare la renunțarea la judecată, solicitându-se să se ia act de manifestarea expresă de voință a reclamantei, existând și acordul pârâtului.

În subsidiar, pentru ipoteza în care instanța ar considera inaplicabile dispozițiile referitoare la renunțarea la judecată, s-a solicitat admiterea cererii, întrucât sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru emiterea ordinului de protecție.

Apelantul a susținut că instanța de judecată, prin sentința civilă nr. #####, pronunțată la data de 31.12.2025, a respins ca neîntemeiată cererea formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria ##, întrucât nu se poate lua act de manifestarea de voință a reclamantei privind renunțarea la judecată, întrucât art. 43 din Legea nr. 217/2003, care permitea anterior acest lucru, a fost abrogat prin Legea nr. 232/2025. A arătat că, pe fond, instanța a apreciat că nu sunt întrunite

condițiile legale pentru emiterea ordinului de protecție, întrucât din declarațiile părților și din ansamblul probatoriu rezultă existența unui conflict familial legat de situația locativă a fiului reclamantei, dar nu și săvârșirea unui act de violență recent sau iminența unei stări de pericol.

În continuare, a invocat faptul că soluția instanței de fond este nelegală, întrucât, deși reclamanta a renunțat în mod expres la judecata cererii în fața instanței, cu acordul pârâtului exprimat în același cadru procesual, prima instanță a procedat la soluționarea cererii pe fond, fără a da eficiență manifestării de voință a părților și fără a aplica dispozițiile de drept comun privind renunțarea la judecată, care erau incidente în cauză. A susținut că, anterior abrogării, art. 43 din Legea nr. 217/2003 reglementa expres posibilitatea victimei de a renunța la judecata cererii privind emiterea ordinului de protecție exclusiv în ipotezele în care instanța era sesizată de procuror sau de alte entități, respectiv în cazurile prevăzute de art. 40 alin. (3) și art. 34 alin. (6), textul nu vizând ipoteza în care cererea era introdusă direct de victimă, situație în care renunțarea la judecată a fost și rămâne admisibilă, potrivit regulilor generale ale Codului de procedură civilă.

A arătat că abrogarea art. 43 a fost justificată prin motivarea expresă că se elimină posibilitatea conferită victimei de a renunța la judecarea cererii pentru emiterea ordinului de protecție atunci când cererea este introdusă în numele victimei de procuror, reprezentant al autorității sau structurii competente, reprezentant al furnizorului de servicii sociale, însă această soluție legislativă nu realizează scopul declarat, ci conduce la un efect normativ opus. A precizat că, prin simpla abrogare a art. 43, fără introducerea unui text expres care să interzică renunțarea la judecată în cazurile prevăzute de art. 40 alin. (3) și art. 34 alin. (6), legiuitorul a creat un vid normativ, care reactivează aplicarea dreptului comun. A menționat că, în lipsa unei norme speciale derogatorii, dispozițiile Codului de procedură civilă își găsesc aplicarea deplină, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) C.proc.civ., care consacră caracterul său de procedură de drept comun în materie civilă, inclusiv în alte materii, în măsura în care legile speciale nu conțin dispoziții contrare.

A susținut că, în actualul cadru normativ, renunțarea la judecată poate interveni în orice fază procesuală, inclusiv în apel, fiind supusă condițiilor procedurale generale prevăzute de lege, fără a putea fi restrânsă în lipsa unei interdicții exprese.

De asemenea, a arătat că, potrivit art. 92 alin. (1) C.proc.civ., procurorul poate porni acțiuni civile pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale anumitor categorii de persoane, inclusiv în cazurile expres prevăzute de lege, cum este procedura ordinului de protecție, iar art. 93 C.proc.civ. stabilește în mod explicit că titularul dreptului subiectiv este introdus în proces și se poate prevala de dispozițiile art. 406 C.proc.civ., chiar și în ipoteza în care acțiunea a fost declanșată de procuror.

Abrogarea art. 43 din Legea nr. 217/2003 nu a introdus o interdicție a renunțării la judecată în aceste ipoteze, ci a eliminat o normă specială, fără a o înlocui cu o dispoziție derogatorie expresă.

Apelantul a mai arătat că modalitatea de sesizare a instanței nu afectează structura juridică a cererii și nu transformă procedura într-una distinctă față de cea inițiată direct de victimă, acțiunea civilă rămânând identică sub aspectul obiectului, finalității și regimului procedural, fiind supusă aceluiași reguli de drept comun. A susținut că, în speță, reclamanta a fost prezentă personal în fața instanței, asistată de apărător desemnat din oficiu, și și-a exprimat în mod expres și neechivoc voința de a renunța la judecata cererii de emitere a ordinului de protecție, manifestare de voință la care pârâtul ##### s-a raliat în mod explicit.

Încheiere - Suspendare din 05.02.2026, cod RJ 8429768d2
(<https://rejst.ro/juris/8429768d2>)

Apelantul a susținut că erau întrunite toate cerințele prevăzute de art. 406 alin. (1) și (4) C.proc.civ. pentru a se lua act de renunțarea la judecată, instanța fiind ținută să constate efectele acesteia, iar nu să procedeze la soluționarea cererii pe fond. A concluzionat că soluția instanței de fond, care a refuzat să ia act de renunțarea la judecată și a respins cererea pe fond, este rezultatul unei greșite interpretări și aplicări a legii. Se impune ca instanța de apel să constate incidența dispozițiilor art. 406 C.proc.civ., să schimbe în tot sentința atacată și să ia act de renunțarea la judecata cererii privind emiterea ordinului de protecție, astfel cum aceasta a fost exprimată în mod valabil de reclamantă, cu acordul pârâtului.

În drept, a invocat dispozițiile art. 480 alin. 2 C.proc.civ.

Cererea este scutită de la plata taxei judiciare de timbru.

Intimații ##### și ##### nu au depus întâmpinări.

La termenul din 05.12.2026 instanța a pus în discuția părților sesizarea Înaltei ##### de Casație și Justiție în temeiul art. 520 C.proc.civ., în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, respectiv dacă abrogarea art. 43 Legea nr. 217/2003 suprimă definitiv posibilitatea victimei de a renunța la judecata cauzei atunci când cererea pentru emiterea unui ordin de protecție este formulată de către procuror sau posibilitatea de a renunța la judecata cauzei subzistă în temeiul art. 406 C.proc.civ., coroborat cu art. 93 C.proc.civ., ca normă cu caracter general?

Analizând admisibilitatea și oportunitatea sesizării Înaltei ##### de Casație și Justiție, instanța reține următoarele:

Conform art. 519 C.proc.civ., dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei ##### de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta ##### de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei ##### de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Aceste dispoziții stabilesc condițiile care trebuie îndeplinite pentru sesizarea Înaltei ##### de Casație și Justiție, respectiv completul să fie investit cu o judecată în ultimă instanță; soluționarea pe fond a cauzei respective să depindă de o chestiune de drept (deci nu de fapt); noutatea chestiunii de drept; acea chestiune de drept să nu fi fost tranșată de instanța supremă deja ori ea să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În primul rând, instanța constată că prezentul complet judecă litigiul având ca obiect apel – ordin de protecție în ultimă instanță, decizia pe care o va pronunța urmând a fi definitivă.

De asemenea, în funcție de cum se va dezlega chestiunea supusă dezbaterii soluția pe fond poate varia – de la soluționarea pe fond a cauzei la soluția de a lua act la renunțarea la judecata acțiunii. Astfel, soluționarea acestui litigiu depinde într-adevăr de o chestiune de drept, adică de modul de interpretare al abrogării explicite a art. 43 din cuprinsul legii nr. 217/2003, prin intrarea în vigoare a Legii nr. 232/2025.

În ceea ce privește noutatea chestiunii, și această condiție este îndeplinită în cauză, întrucât, prin Legea nr. 232/2025, în vigoare din data de 19.12.2025, la art. 1 pct. 2, se prevede că articolul 43 din Legea nr. 217/2003 se abrogă.

Astfel, prin abrogarea acestei dispoziții, care prevedea că, în cazurile prevăzute la art. 40 alin. 3 și art. 34 alin. 6, victima poate renunța, potrivit prevederilor art. 406 din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la judecarea cererii privind ordinul de protecție, legiuitorul a înlăturat din legea pentru prevenirea și combaterea violenței domestice posibilitatea victimei de a renunța la judecarea cererii, în situația în care cererea pentru emiterea unui ordin de protecție este formulată de către procuror.

Subliniază instanța că, la nivel național, s-au conturat deja soluții diametral opuse în interpretarea opțiunii legiuitorului de a abroga această dispoziție legală.

În fine, în ultimul rând, instanța reține că și ultima condiție de admisibilitate este îndeplinită, de vreme ce chestiunea de drept nu a fost identificată printre cele deja soluționate de instanța supremă ori care s-ar afla în curs de soluționare.

în vedere acest aspect, instanța supremă urmează a fi sesizată cu chestiunea de drept în discuție.

Cu privire la opinia instanței, Tribunalul statuează următoarele:

Potrivit art. 43 Legea nr. 217/2003, în forma în vigoare anterior abrogării, în cazurile prevăzute la art. 40 alin. 3 și art. 34 alin. 6, victima poate renunța, potrivit prevederilor art. 406 din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la judecarea cererii privind ordinul de protecție.

Conform art. 40 alin. 3 Legea nr. 217/2003, în forma în vigoare anterior abrogării, cererea poate fi introdusă în numele victimei și de: a) procuror; b) reprezentantul autorității sau structurii competente, la nivelul unității administrativ-teritoriale, cu atribuții în materia protecției victimelor violenței domestice; c) reprezentantul oricăruia dintre furnizorii de servicii sociale în domeniul prevenirii și combaterii violenței domestice, acreditați conform legii, cu acordul victimei.

De asemenea, art. 34 alin. 6 Legea nr. 217/2003, în forma în vigoare anterior abrogării, imediat după confirmarea prevăzută la alin. (4), procurorul înaintează ordinul de protecție provizoriu, însoțit de documentele care au stat la baza emiterii și confirmării acestuia, judecătoriei competente în a cărei rază teritorială a fost emis, însoțit de o cerere pentru emiterea ordinului de protecție, întocmită potrivit prevederilor art. 40 alin. (3) lit. a) și art. 41.

Prin art. 1 pct. 2 Legea nr. 232/2025, în vigoare din data de 19.12.2025, se prevede că articolul 43 din Legea nr. 217/2003 se abrogă.

Astfel, legiuitorul a abrogat dispoziția care prevedea că, atunci când cererea pentru emiterea unui ordin de protecție provine de la procuror, victima infracțiunii poate renunța la judecata cauzei, în temeiul art. 406 C.proc.civ.

ce se ridică este dacă, în contextul unui astfel de ordin de protecție modificarea legislativă suprimă definitiv posibilitatea victimei de a renunța la judecata cauzei sau această posibilitate subzistă în temeiul art. 406 C.proc.civ., coroborat cu art. 93 C.proc.civ., ca norme cu caracter general?

adevărat că opțiunea legiuitorului de a abroga dispozițiile art. 43 din Legea nr. 217/2003 în loc de a schimba conținutul articolului în sensul de a preciza expres că nu se poate lua act de renunțarea la judecată lasă loc de interpretări, însă apreciază instanța că această modificare trebuie privită în ansamblu, din perspectiva intenției legiuitorului și a realității sociale din #####.

Totodată, subliniază instanța că dispozițiile art. 43 din Legea nr. 217/2003 transpuneau, în materia specifică a ordinului de protecție, unul dintre principiile specifice procesului civil -

principiul disponibilității, consacrat de art. 9 C.proc.civ., precum și explicit sau implicit, de alte dispoziții legale, precum art. 22 alin. 6 C.proc.civ. Prin disponibilitate se înțelege posibilitatea conferită de lege, părților, de a sesiza autoritățile judiciare, de a dispune de obiectul litigiului și de mijloacele de apărare.

Prin acest principiu, se înțelege faptul că părțile pot determina nu numai existența procesului, prin declanșarea procedurii judiciare și prin libertatea de a pune capăt procesului înainte de a interveni o hotărâre asupra fondului pretenției supuse judecării, ci și conținutul procesului, prin stabilirea cadrului procesual, în privința părților, obiectului și a cauzei, precum și a fazelor și a etapelor pe care procesul le-ar putea parcurge.

În conținutul său, principiul disponibilității cuprinde o serie de drepturi și anume: dreptul părții interesate de a introduce sau nu acțiunea civilă, dreptul de a determina limitele acțiunii sau ale apărării, dreptul de a renunța la acțiune sau la dreptul subiectiv, de a recunoaște pretențiile din acțiune și de a stinge litigiul printr-o tranzacție, dreptul de a ataca pe căile legale hotărârea judecătorească, dreptul de a achiesa la hotărârea pronunțată și dreptul de a cere executarea silită a hotărârii judecătorești.

Principiul disponibilității nu are însă un caracter absolut, legea, aducând diverse limitări drepturilor enumerate mai sus.

Ordinul de protecție are vocația de a preveni un rezultat negativ imediat, indiferent care este acesta (vătămare, agresiune, escaladare a conflictului) și, pentru aceasta, legea are un caracter special, care îi conferă un caracter preventiv și autonom atât față de procedura penală, cât și față de cea civilă, de la care există multiple derogări, fiind necesar a fi avut în vedere scopul pentru care s-a adoptat atât actul normativ inițial, cât și cel modificator de la finele anului 2025. Nu poate fi vorba despre o exprimare redundantă, înlăturată ca atare din acest motiv, deoarece legiuitorul nu a înțeles să facă aceste modificări și în textul Legii 26/2024, acesta fiind un argument suplimentar al intenției avute la momentul abrogării.

Legiuitorul român, prin Legea nr. 232/2025, a întărit ideea caracterul special și preventiv al măsurilor ce pot fi luate prin Legea nr. 217/2003 în favoarea membrilor familiei, procedând la abrogarea reglementării anterioare care permitea, în anumite condiții, încetarea procedurii la cererea victimei și introducând regula expresă a prelungirii de drept a ordinului provizoriu până la soluționarea pe fond, atunci când ordinul a fost înaintat. Modificarea reflectă o politică publică clară de protecție, în acord cu atât cu standardele europene recente, care impun statelor membre adoptarea de măsuri prompte și eficiente pentru prevenirea violenței domestice, cât și de situația existentă la nivelul societății în țara noastră, unde evenimentele care necesită emiterea unui ordin de protecție au crescut considerabil, atât numeric, cât și sub aspectul gravității lor.

În consecință, evaluarea riscului și adoptarea măsurilor nu pot fi determinate exclusiv de declarația subiectivă a victimei (mai ales în condițiile în care adeseori victima se află deja în situația de abuz repetat și îndelungat sau sub șocul unui abuz incipient), ci de ansamblul probelor și de necesitatea protecției imediate.

În plus, această măsură este un instrument de conștientizare atât a agresorului, cât și a victimei cu privire la gravitatea faptelor care au dus la declanșarea întregii proceduri.

Apreciază Tribunalul că intenția legiuitorului a fost de a înlătura posibilitatea victimei de a mai renunța la judecata cauzei atunci când cererea a fost înaintată de către procuror, în urma

Încheiere - Suspendare din 05.02.2026, cod RJ 8429768d2
(<https://rejust.ro/juris/8429768d2>)

emiterii unui ordin de protecție provizoriu, respectiv când un organ al statului a apreciat că există indicii temeinice cu privire la o faptă de violență asupra unui membru de familie.

Această intenție rezultă și din faptul că, în cuprinsul art. II Legea nr. 232/2025 a statuat că la articolul 158 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (5), cu următorul cuprins: "(5) În cazul infracțiunilor prevăzute la art. 193 și art. 196 săvârșite asupra unui membru de familie, retragerea plângerii penale nu produce efecte."

Astfel, în cazul infracțiunilor de lovire sau alte violențe și vătămare corporală din culpă, săvârșite asupra unui membru de familie, se suprimă posibilitatea victimei de a își retrage plângerea prealabilă, astfel că cercetarea penală își va urma cursul, indiferent de atitudinea ulterioară a victimei.

de modificarea adusă în sfera penală, rezultă cu puterea evidenței că aceeași a fost intenția legiuitorului și în cazul ordinului de protecție – înlăturarea posibilității victimei de a renunța la judecata cauzei atunci când cererea pentru emiterea unui ordin de protecție este formulată de către procuror.

Prin urmare, Tribunalul apreciază că se impune sesizarea Înaltei ##### de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

abrogarea art. 43 Legea nr. 217/2003 suprimă definitiv posibilitatea victimei de a renunța la judecata cauzei atunci când cererea pentru emiterea unui ordin de protecție este formulată de către procuror sau posibilitatea de a renunța la judecata cauzei subzistă în temeiul art. 406 C.proc.civ., coroborat cu art. 93 C.proc.civ., ca norme cu caracter general?

În speță sunt aplicabile și dispozițiile art. 520 alin. 2 C.proc.civ., conform cărora prin încheierea prevăzută la alin. 1, cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, astfel încât judecarea cauzei va fi suspendată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
Dispune:

admisibilă sesizarea Înaltei ##### de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

abrogarea art. 43 Legea nr. 217/2003 suprimă definitiv posibilitatea victimei de a renunța la judecata cauzei atunci când cererea pentru emiterea unui ordin de protecție este formulată de către procuror sau posibilitatea de a renunța la judecata cauzei subzistă în temeiul art. 406 C.proc.civ., coroborat cu art. 93 C.proc.civ., ca norme cu caracter general?

Dispune înaintarea prezentei sesizări către Înalta ##### de Casație și Justiție în vederea soluționării.

În temeiul art. 520 alin. 2 C.proc.civ., dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta ##### de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Încheiere - Suspendare din 05.02.2026, cod RJ 8429768d2
(<https://rejst.ro/juris/8429768d2>)

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, astăzi,
05.02.2026.

Președinte,

#####-##### #####

Judecător,

#####

Grefier,

#####

Red./dact. ###

6 ex./05.02.2026

Jud. ####- ##### #####

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO